

Sygn. akt V KO 74/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Piotr Mirek

w sprawie **V. K.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2021 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

mocą którego zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

wniosek oddalić, a kosztami sądowymi postępowania

wznawieniowego obciążyć skazanego V. K..

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego V. K. we wniosku o wznowienie powołał się na przesłankę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Prokurator Prokuratury Krajowej w piśmie z dnia 21 października 2021 r. wniósł o oddalenie tego wniosku (por. pismo Prokuratora Prokuratury Krajowej z dnia 21 października 2021 r., 1001-4.Kw. [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przewidziana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłanka wznowienia, nazwana

propter nova (de novis), jak trafnie wskazano w pisemnym stanowisku Prokuratora Prokuratury Krajowej, nie materializuje się w niniejszej sprawie. W świetle przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. ciężar udowodnienia istnienia tej przesłanki obciąża składającego wniosek o wznowienie, a to z uwagi na istnienie domniemania prawdziwości ustaleń prawomocnego orzeczenia sądu. Te nowe fakty lub dowody muszą stanowić podstawę do graniczącego z pewnością wniosku o błędności prawomocnego wyroku lub co najmniej wskazywać wysoki stopień prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 1972 r., sygn. akt Wp 5/72, OSNKW 1972, z. 10, poz. 165, z dnia 24 kwietnia 1996 r., sygn. akt V KO 2/96, OSNKW 1996, z. 7 – 8, poz. 47, z dnia 20 stycznia 2010 r., II KO 89/09, R – OSNKW 2010, poz. 104). Przypomnieć należy, że w toku postępowania odwoławczego w sprawie V. K., między innymi podnoszono, iż nie wiedział on że w dniu 18 lutego 2017 r. w samochodach: BMX X 5 o nr rej. (...) i BMX X 6 o nr. Rej (...) zostały ukryte narkotyki. Orzekające sądy dokonały wnikliwej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, miały w polu widzenia okoliczności w jakich doszło do przeróbek pojazdów, wysokości „wynagrodzenia” jakie otrzymywał V. K. za „usługi” świadczone na rzecz S. G., sposobu przekraczania granicy polsko – ukraińskiej, jak i fakt ujawnienia narkotyków w samochodzie kierowanym przez V. K.. Nie podzielono wyjaśnień V. K., który nie przyznawał się do popełnienia przypisanych mu przestępstw. W tych realiach nie można przyjąć aby treść wyjaśnień oskarżonego S. G., składanych przez niego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w P. w sprawie II K (...), odnośnie udziału i roli skazanego V. K. w przewożeniu narkotyków, były dowodem wskazującym na wysoki stopień prawdopodobieństwa błędu Sądu Okręgowego w Z. w zakresie ustaleń co do popełnienia przez V. K. przestępstw: z art. 258 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

